

защото ималъ възможность да прерови много книги, но затова пъкъ си повредилъ очитѣ още въ ранни години. защото трѣбвало да чете книгитѣ, изпратени за продажба, неразрѣзани. Но най-весело било касапството му. За разпоренъ и очистенъ добитѣкъ получавалъ като заплата по едно шкембе, което нарамвалъ на кобилицата и го продавалъ изъ града. Но често се случвало, че докато си отиде въ кжщи, на рамото му оставала само кобилицата. Низкиятъ бой на момчето позволявалъ на махленскитѣ котки и кучета да смѣкватъ отъ кобилицата печалбитѣ му и да го изпращатъ въ кжщи съ праздни джебове. Когато оставалъ безъ работа, събиралъ кокали изъ улицата или край салханата и ги продавалъ по две пари оката.

Основното си и срѣдно (педагогическо) образование Ст. Чилингировъ добилъ въ родния си градъ. Отъ 1898 до 1900 година учителствувалъ въ с. Мечка (Никополско) и с. Султанларъ (Провадийско). Замѣсенъ въ борбитѣ противъ десѣтъка, той билъ изгоненъ отъ селото и изпратенъ подъ стража въ родния си градъ, отдето избѣгалъ въ София съ 45 лева въ джеба. Тукъ го прибралъ Н. Бѣловеждовъ и му възложилъ да му помага при списването на най-хубавото тогава детско списание Звѣздѣца. Голѣми грижи за младия писателъ проявилъ починалия това лѣто голѣмъ бѣлгарски ученъ проф. Д-ръ Ив. Д. Шишмановъ. Нему Чилингировъ дължи много за своитѣ успѣхи въ живота и споменава името му съ голѣма признателность.

Въ университета (тогава висше училище) следвалъ едновременно по педагогия съ философия и литературна история. Понеже показалъ по-голѣма склонность къмъ литература, проф. Шишмановъ, то-